Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 27. februarja 2015*

„Dostop do dokumentov — Uredba (ES) št. 1049/2001 — Vloge, ki jih je v okviru postopka zaradi neizpolnitve obveznosti pred Sodiščem predložila Republika Avstrija — Zavrnitev dostopa“

V zadevi T-188/12,

Patrick Breyer, stanujoč v Wald-Michelbachu (Nemčija), ki ga zastopa M. Starostik, odvetnik,

tožeča stranka,

ob intervenciji

Republike Finske, ki jo zastopata J. Heliskoski in S. Hartikainen, zastopnika,

in

Kraljevine Švedske, ki so jo sprva zastopali A. Falk, C. Meyer-Seitz, C. Stege, S. Johannesson, U. Persson, K. Ahlstrand-Oxhamre in H. Karlsson, nato A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, L. Swedenborg, N. Otte Widgren, E. Karlsson in F. Sjövall, zastopniki,

intervenientki,

proti

Evropski komisiji, ki sta jo sprva zastopala P. Costa de Oliveira in H. Krämer, nato H. Krämer in M. Konstantinidis, zastopniki, sprva skupaj z A. Krämerjem in R. Van der Houtom, nato z R. Van der Houtom, odvetnika,

tožena stranka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti, prvič, odločbe Komisije z dne 16. marca 2012 o zavrnitvi prošnje tožeče stranke za dostop do njenega pravnega mnenja v zvezi z Direktivo 2006/24/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o hrambi podatkov, pridobljenih ali obdelanih v zvezi z zagotavljanjem javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev ali javnih komunikacijskih omrežij, in spremembi Direktive 2002/58/ES (UL L 105, str. 54), in drugič, odločbe Komisije z dne 3. aprila 2012 – s katero je bil tožeči stranski zavrnjen popoln dostop do dokumentov v zvezi s prenosom Direktive 2006/24 s strani Republike Avstrije in do dokumentov v zvezi z zadevo, v kateri je bila izdana sodba z dne 29. julija 2010, Komisija/Avstrija (C-189/09, EU:C:2010:455) – v delu, v katerem je bil v zvezi z zadnjenavedeno odločbo zavrnjen dostop do vlog, ki jih je v okviru te zadeve predložila Republika Avstrija,

* Jezik postopka: nemščina.

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi M. E. Martins Ribeiro, predsednica, S. Gervasoni in L. Madise (poročevalec), sodnika,

sodna tajnica: K. Andová, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 5. septembra 2014

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1 Člen 15(3), prvi in četrti pododstavek, PDEU določa:

„Vsi državljani Unije in vse fizične ali pravne osebe s prebivališčem ali statutarnim sedežem v eni od držav članic imajo pravico dostopa do dokumentov institucij, organov, uradov in agencij Unije, ne glede na nosilec dokumenta ob upoštevanju načel in pogojev, ki naj se določijo v skladu s tem odstavkom.

[…]

Sodišče Evropske unije, Evropska centralna banka in Evropska investicijska banka upoštevajo ta odstavek le pri izvajanju svojih upravnih nalog.“

2 Namen Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 331) je opredeliti načela, pogoje in omejitve, ki urejajo pravico dostopa do dokumentov Sveta Evropske unije, Evropskega parlamenta in Evropske komisije, ki je določena v členu 15 PDEU.

3 Člen 2(1) in (3) Uredbe št. 1049/2001, naslovljen „Upravičenci do dostopa in področje uporabe“, določa:

„1. Vsi državljani Unije in vse fizične ali pravne osebe s prebivališčem ali statutarnim sedežem v eni od držav članic imajo pravico do dostopa do dokumentov institucij ob upoštevanju načel, pogojev in omejitev, določenih s to uredbo.

[…]

3. Ta uredba se uporablja za vse dokumente institucij, to je za dokumente, ki jih institucije pripravijo ali prejmejo in so v njihovi lasti, na vseh področjih delovanja Evropske unije.“

4 V členu 3 Uredbe št. 1049/2001 sta pojma „dokument“ in „tretja stranka“ opredeljena tako:

„(a) ‚dokument‘ pomeni neko vsebino ne glede na to, kakšen je njen medij (napisana na papirju ali shranjena v elektronski obliki ali kot zvočni, vizualni ali avdiovizualni zapis) o vprašanju, nanašajočem se na politiko, dejavnosti ali odločitve s področja odgovornosti institucije;

(b) ‚tretja stranka' pomeni neko fizično ali pravno osebo ali subjekt zunaj institucije, vključno z državami članicami, drugimi institucijami in organi Skupnosti ali zunaj Skupnosti in tretjimi državami."

5 Člen 4 Uredbe št. 1049/2001, naslovljen „Izjeme", v odstavkih 2 in 5 med drugim določa:

„2. Institucije zavrnejo dostop do dokumenta, kadar bi razkritje oslabilo varstvo:

— […]

— sodnih postopkov in pravnih nasvetov,

— […]

razen če ne prevlada javni interes za razkritje.

[…]

5. Država članica lahko institucijo prosi, naj ne razkrije dokumenta, ki izvira iz te države članice, brez njenega predhodnega soglasja."

Dejansko stanje

6 Tožeča stranka, Patrick Breyer, je z dopisom z dne 30. marca 2011 pri Evropski komisiji vložila prošnjo za dostop do dokumentov v skladu s členom 6 Uredbe št. 1049/2001.

7 Zahtevani dokumenti so se nanašali na postopka zaradi neizpolnitve obveznosti, ki ju je Komisija leta 2007 začela proti Zvezni republiki Nemčiji in Republiki Avstriji v zvezi s prenosom Direktive 2006/24/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o hrambi podatkov, pridobljenih ali obdelanih v zvezi z zagotavljanjem javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev ali javnih komunikacijskih omrežij, in spremembi Direktive 2002/58/ES (UL L 105, str. 54). Natančneje, tožeča stranka je zaprosila za dostop do vseh dokumentov v zvezi z upravnima postopkoma, ki ju je vodila Komisija, in do vseh dokumentov v zvezi s sodnim postopkom, v katerem je bila izdana sodba z dne 29. julija 2010, Komisija/Avstrija (EU:C:2010:455).

8 Komisija je 11. julija 2011 zavrnila prošnjo tožeče stranke z dne 30. marca 2011.

9 Tožeča stranka je 13. julija 2011 v skladu s členom 7(2) Uredbe št. 1049/2001 vložila potrdilno prošnjo.

10 Komisija je z odločbama z dne 5. oktobra oziroma 12. decembra 2011 tožeči stranki v zvezi s postopkoma zaradi neizpolnitve obveznosti, ki sta potekala proti Zvezni republiki Nemčiji, odobrila dostop do dela zahtevanih dokumentov. Komisija je poleg tega v teh odločbah obvestila tožečo stranko, da namerava glede dokumentov v zvezi z zadevo, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 7 navedena sodba Komisija/Avstrija (EU:C:2010:455), sprejeti ločeno odločbo.

11 Tožeča stranka je z dopisom z dne 4. januarja 2012 pri Komisiji v skladu s členom 6 Uredbe št. 1049/2001 zaprosila za dostop do mnenja z oznako Ares (2010) 828204 njene pravne službe, ki se je nanašalo na morebitno spremembo Direktive 2006/24, tako da bi jo države članice lahko uporabile izbirno (v nadaljevanju: prošnja z dne 4. januarja 2012).

12 Komisija je 17. februarja 2012 zavrnila prošnjo z dne 4. januarja 2012.

13 Tožeča stranka je istega dne po elektronski pošti vložila potrdilno prošnjo v skladu s členom 7(2) Uredbe št. 1049/2001.

14 Komisija je v odgovor na to potrdilno prošnjo sprejela odločbo z oznako Ares (2012) 313186 z dne 16. marca 2012, s katero je potrdila zavrnitev dostopa do njenega pravnega mnenja (v nadaljevanju: odločba z dne 16. marca 2012). Ta zavrnitev je bila utemeljena na izjemah iz člena 4(2), druga alinea, in iz člena 4(3) Uredbe št. 1049/2001, od katerih se prva nanaša na varstvo pravnih nasvetov, druga pa na varstvo postopka odločanja.

15 Komisija je 3. aprila 2012 v odgovor na potrdilno prošnjo, ki jo je tožeča stranka vložila 13. julija 2011, sprejela odločbo z naslovom Ares (2012) 399467 (v nadaljevanju: odločba z dne 3. aprila 2012). Komisija je s to odločbo odločila o dostopu tožeče stranke do, prvič, dokumentov v upravnem spisu v zvezi s postopkom zaradi neizpolnitve obveznosti, omenjenim zgoraj v točki 7, ki je bil začet proti Republiki Avstriji, in drugič, dokumentov v zvezi s sodnim postopkom v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 7 navedena sodba Komisija/Avstrija (EU:C:2010:455). V zvezi z zadnjenavedenimi dokumenti je Komisija zlasti zavrnila dostop do vlog, ki jih je v okviru navedenega sodnega postopka predložila Republika Avstrija (v nadaljevanju: sporne vloge), ker naj te vloge ne bi spadale na področje uporabe Uredbe št. 1049/2001. Komisija je namreč, prvič, menila, da na podlagi člena 15(3) PDEU za Sodišče Evropske unije kot institucijo pravila o dostopu do dokumentov veljajo le pri izvajanju njegovih upravnih nalog. Drugič, Komisija pojasnjuje, da so bile sporne vloge naslovljene na Sodišče, medtem ko je Komisija kot stranka v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 7 navedena sodba Komisija/Avstrija (EU:C:2010:455), prejela zgolj prepise teh vlog. Tretjič, Komisija meni, da se v skladu s členom 20 Statuta Sodišča Evropske unije pisanja v zvezi s sodnim postopkom posredujejo samo strankam in tistim institucijam Unije, katerih odločitve so predmet spora. Četrtič, po mnenju Komisije Sodišče v sodbi z dne 21. septembra 2010, Švedska in drugi/API in Komisija (C-514/07 P, C-528/07 P in C-532/07 P, ZOdl., EU:C:2010:541) ni obravnavalo vprašanja, ali bi morale institucije odobriti dostop do vlog druge stranke v sodnem postopku. Zato naj bi glede vlog, ki so predložene v okviru sodnega postopka, na področje uporabe Uredbe št. 1049/2001 spadale samo vloge institucij, vloge drugih strank pa ne, pri čemer naj bi sprejetje drugačne razlage pomenilo obid določb člena 15 PDEU ter posebnih pravil Statuta Sodišča in Poslovnika Sodišča.

Postopek in predlogi strank

16 Tožeča stranka je 30. aprila 2012 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

17 Tožeča stranka je z dopisom, vloženim v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 3. maja 2012, obvestila Splošno sodišče, da se je 30. aprila 2012 seznanila z dopisom Komisije, ki ji je bil posredovan po elektronski pošti in ki je ustrezal pravnemu mnenju, na katerega se je nanašala njena prošnja z dne 4. januarja 2012.

18 Kraljevina Švedska in Republika Finska sta v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 3. oziroma 17. avgusta 2012 vložili predloga za intervencijo v tej zadevi v podporo predlogom tožeče stranke. Predsednik četrtega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 28. septembra 2012 ti intervenciji dovolil. Kraljevina Švedska je vložila intervencijsko vlogo v predpisanem roku. Republika Finska ni vložila intervencijske vloge. Komisija je v predpisanem roku predložila stališča glede intervencijske vloge Kraljevine Švedske.

19 Zaradi delne zamenjave sodnikov Splošnega sodišča je bila zadeva dodeljena novemu sodniku poročevalcu. Ta je bil nato razporejen v drugi senat, ki mu je bila zato dodeljena obravnavana zadeva.

20 Splošno sodišče (drugi senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da bo začelo ustni postopek.

21 Stranke so na obravnavi 5. septembra 2014 podale ustne navedbe in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča.

22 Tožeča stranka v tožbi Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— odločbo z dne 16. marca 2012 razglasi za ničnо;

— odločbo z dne 3. aprila 2012 razglasi za ničnо v delu, v katerem je bil zavrnjen dostop do spornih vlog;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

23 Tožeča stranka je v dopisu z dne 3. maja 2012 (glej točko 17 zgoraj) Splošnemu sodišču predlagala, naj predlog za razglasitev ničnosti odločbe z dne 16. marca 2012 razglasi za brezpredmeten.

24 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— predlog za razglasitev ničnosti odločbe z dne 16. marca 2012 razglasi za brezpredmeten;

— predlog za razglasitev ničnosti odločbe z dne 3. aprila 2012 zavrne kot neutemeljen;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

25 Komisija je na obravnavi podredno predlagala, naj se v primeru razglasitve delne ničnosti odločbe z dne 3. aprila 2012 tožeči stranki v skladu s členom 87(3) Poslovnika Splošnega sodišča naloži, naj nosi svoje stroške zaradi izjemnih okoliščin, kar je bilo zabeleženo v zapisnik obravnave. Te izjemne okoliščine naj bi pomenila spletna objava nekaterih pisanj v zvezi s tem postopkom in izmenjave dopisov glede tega med Komisijo in tožečo stranko.

26 Kraljevina Švedska Splošnemu sodišču predlaga, naj odločbo z dne 3. aprila 2012 razglasi za ničnо v delu, v katerem je bil zavrnjen dostop do spornih vlog.

Pravo

Predlog za razglasitev ničnosti odločbe z dne 16. marca 2012

27 Kot je priznano z ustaljeno sodno prakso, morata predmet spora, kakor je bil opredeljen v tožbi, s katero se je začel postopek, in pravni interes obstati do razglasitve sodne odločbe – sicer se postopek ustavi – kar pomeni, da obstaja možnost, da se z izidom tožbe stranki, ki jo je vložila, zagotovi koristi (glej sodbo z dne 9. septembra 2011, LPN/Komisija, T-29/08, ZOdl., EU:T:2011:448, točka 56 in navedena sodna praksa).

28 Iz elementov spisa izhaja, da je tožeča stranka 30. aprila 2012 prejela prepis pravnega mnenja Komisije, do katerega ji je bil z odločbo z dne 16. marca 2012 dostop zavrnjen.

29 V teh okoliščinah je treba šteti, da je, kot se strinjata tožeča stranka in Komisija, predlog za razglasitev ničnosti odločbe z dne 16. marca 2012 postal brezpredmeten in da je treba zato postopek v zvezi s tem predlogom ustaviti (glej v tem smislu zgoraj v točki 27 navedeno sodbo LPN/Komisija, EU:T:2011:448, točka 57).

Predlog za razglasitev delne ničnosti odločbe z dne 3. aprila 2012

30 Tožeča stranka v utemeljitev predloga za razglasitev ničnosti odločbe z dne 3. aprila 2012 ob podpori Kraljevine Švedske navaja en sam tožbeni razlog, ki se v bistvu nanaša na kršitev člena 2(3) Uredbe št. 1049/2001, v katerem je opredeljeno področje uporabe te uredbe. Tožeča stranka s tem tožbenim razlogom izpodbija ugotovitev iz odločbe z dne 3. aprila 2012, da sporne vloge ne spadajo na področje uporabe Uredbe št. 1049/2001.

31 Komisija utemeljenost edinega tožbenega razloga v bistvu izpodbija z razlogom, da so vloge, ki jih pripravi država članica v okviru sodnega postopka, izključene iz pravice dostopa do dokumentov. Po eni strani naj bi bilo namreč treba te vloge šteti za dokumente Sodišča, ki so na podlagi člena 15(3), četrti pododstavek, PDEU izključeni iz pravice dostopa do dokumentov, pri čemer je treba opozoriti, da je treba Uredbo št. 1049/2001 razlagati v skladu s to določbo primarnega prava. Po drugi strani naj te vloge ne bi bile dokumenti institucij v smislu člena 2(3) Uredbe št. 1049/2001 v povezavi s členom 3(a) navedene uredbe.

32 Prvič, navesti je treba, da ni sporno, da je Komisija v odločbi z dne 3. aprila 2012 tožeči stranki zavrnila dostop do spornih vlog iz razloga, da te vloge ne spadajo na področje uporabe Uredbe št. 1049/2001 (glej točko 15 zgoraj).

33 Drugič, navesti je treba, da iz pisanj strank in iz razprav na obravnavi izhaja, da se stranki v bistvu ne strinjata glede tega, ali sporne vloge spadajo na področje uporabe Uredbe št. 1049/2001. Natančneje, po eni strani se njuni mnenji razlikujeta glede opredelitve spornih vlog kot dokumentov institucij v smislu člena 2(3) Uredbe št. 1049/2001 v povezavi s členom 3(a) te uredbe. Po drugi strani se ne strinjata glede tega, ali so sporne vloge že zaradi svoje narave izključene iz področja uporabe pravice dostopa do dokumentov na podlagi člena 15(3), četrti pododstavek, PDEU.

34 V teh okoliščinah je treba za presojo utemeljenosti edinega tožbenega razloga na prvem mestu ugotoviti, ali so sporne vloge dokumenti, ki lahko spadajo na področje uporabe Uredbe št. 1049/2001, kakor je opredeljeno v njenem členu 2(3) v povezavi z njenim členom 3, nato pa po potrebi na drugem mestu preučiti, ali sama narava teh vlog, pripravljenih za namene sodnega dela postopka za ugotovitev neizpolnitve obveznosti, kljub izpolnjenosti pogojev za uporabo Uredbe št. 1049/2001, kot so opredeljeni v določbah te uredbe, zaradi člena 15(3), četrti pododstavek, PDEU vseeno preprečuje, da se za prošnje za dostop do teh vlog uporabi navedena uredba.

Opredelitev spornih vlog kot dokumentov institucij v smislu člena 2(3) Uredbe št. 1049/2001 v povezavi s členom 3(a) te uredbe

35 Tožeča stranka ob podpori Kraljevine Švedske v bistvu trdi, da sporne vloge spadajo na področje uporabe Uredbe št. 1049/2001, ker so v lasti Komisije in spadajo na njeno področje pristojnosti.

36 Kraljevina Švedska dodaja, da so z Uredbo št. 1049/2001, kot izhaja iz njenega člena 2(3), zajeti vsi dokumenti institucij, ki so v njihovi lasti, bodisi prepisi bodisi izvirniki, ki so bili posredovani neposredno zadevni instituciji ali ki ji jih je posredovalo Sodišče v okviru sodnega postopka, ne glede na njihov izvor, tako da sporne vloge, ker tudi spadajo na področje pristojnosti Komisije, spadajo na področje uporabe navedene uredbe.

37 Komisija nasprotno meni, da sporne vloge ne spadajo na področje uporabe Uredbe št. 1049/2001, ker jih ni mogoče opredeliti kot njene dokumente v smislu določb člena 2(3) Uredbe št. 1049/2001 v povezavi s členom 3(a) te uredbe. Te vloge naj bi bile namreč naslovljene na Sodišče, Komisiji naj bi jih Sodišče poslalo zgolj v obliki prepisov in naj, ker so sodni dokumenti, ne bi spadale niti v upravno dejavnost Komisije in zato tudi ne v njeno pristojnost, saj naj bi bila s področjem uporabe Uredbe št. 1049/2001 zajeta zgolj njena upravna dejavnost.

38 Uvodoma je treba na prvem mestu opozoriti, da se Uredba št. 1049/2001 glede na njeno uvodno izjavo 1 umešča v kontekst namena iz člena 1, drugi odstavek, PEU, ki je zaznamovati nov korak v procesu oblikovanja vse tesnejše zveze med narodi Evrope, v kateri se odločitve sprejemajo čim bolj javno in v kar najtesnejši povezavi z državljani. Kot je opozorjeno v uvodni izjavi 2 navedene uredbe, je pravica dostopa javnosti do dokumentov institucij povezana z demokratičnostjo slednjih (sodba z dne 1. julija 2008, Švedska in Turco/Svet, C-39/05 P in C-52/05 P, ZOdl., EU:C:2008:374, točka 34, in zgoraj v točki 15 navedena sodba Švedska in drugi/API in Komisija, EU:C:2010:541, točka 68).

39 V zvezi s tem je namen Uredbe št. 1049/2001, kot je navedeno v uvodni izjavi 4 in členu 1 te uredbe, zagotoviti javnosti pravico do čim širšega dostopa do dokumentov institucij (sodbi z dne 1. februarja 2007, Sison/Svet, C-266/05 P, ZOdl., EU:C:2007:75, točka 61, in z dne 18. decembra 2007, Švedska/Komisija, C-64/05 P, ZOdl., EU:C:2007:802, točka 53, ter zgoraj v točki 15 navedena sodba Švedska in drugi/API in Komisija, EU:C:2010:541, točka 69).

40 Na drugem mestu je treba najprej opozoriti, da se Uredba št. 1049/2001 v skladu z njenim členom 2(3) uporablja za vse dokumente institucij, to je za dokumente, ki jih institucije pripravijo ali prejmejo in so v njihovi lasti, na vseh področjih delovanja Evropske unije (sodba z dne 21. julija 2011, Švedska/MyTravel in Komisija, C-506/08 P, ZOdl., EU:C:2011:496, točka 88). Tako s pravico dostopa do dokumentov Parlamenta, Sveta in Komisije niso zajeti zgolj dokumenti, ki so jih pripravile te institucije, ampak tudi dokumenti, ki so jih te prejele od tretjih strank, med katerimi so države članice, kot to izrecno določa člen 3(b) te uredbe (zgoraj v točki 39 navedena sodba Švedska/Komisija, EU:C:2007:802, točka 55, in sodba z dne 14. februarja 2012, Nemčija/Komisija, T-59/09, ZOdl., EU:T:2012:75, točka 27).

41 Dalje, pojem „dokument“, ki je v členu 3(a) Uredbe št. 1049/2001 opredeljen široko (glej v tem smislu sodbo z dne 12. septembra 2007, API/Komisija, T-36/04, ZOdl., EU:T:2007:258, točka 59), zajema „neko vsebino ne glede na to, kakšen je njen medij (napisana na papirju ali shranjena v elektronski obliki ali kot zvočni, vizualni ali avdiovizualni zapis) o vprašanju, nanašajočem se na politiko, dejavnosti ali odločitve s področja odgovornosti institucije“.

42 Na podlagi tega je mogoče sklepati, da je opredelitev iz člena 3(a) Uredbe št. 1049/2001 v bistvu utemeljena z obstojem shranjene vsebine, ki jo je mogoče razmnožiti ali pa je na voljo za vpogled po njeni pripravi, pri čemer je treba opozoriti, da, prvič, vrsta nosilca za shranjevanje, vrsta in narava shranjene vsebine in tudi obseg, dolžina, pomembnost ali predstavitev vsebine niso pomembni pri vprašanju, ali navedena opredelitev vključuje dano vsebino, in drugič, da je edina omejitev v zvezi z vsebino, ki jo lahko zadeva ta opredelitev, pogoj, da se navedena vsebina nanaša na politiko, dejavnost ali odločitve s področja pristojnosti zadevne institucije (glej po analogiji sodbo z dne 26. oktobra 2011, Dufour/ECB, T-436/09, ZOdl., EU:T:2011:634, točke 88 in od 90 do 93).

43 Nazadnje, razsojeno je že bilo, da iz široke opredelitve pojma dokumenta, kot jo vsebuje člen 3(a) Uredbe št. 1049/2001, ter iz formulacije in samega obstoja izjeme v členu 4(2), druga alinea, te uredbe, ki se nanaša na varstvo sodnih postopkov, izhaja, da zakonodajalec Unije ni želel izključiti sodelovanja institucij v sodnih postopkih iz pravice državljanov do dostopa, temveč da je v ta namen določil, da te institucije zavrnejo razkritje dokumentov v zvezi s sodnim postopkom, če bi lahko tako razkritje ogrozilo postopek, na katerega se nanašajo (zgoraj v točki 41 navedena sodba API/Komisija, EU:T:2007:258, točka 59).

44 V obravnavani zadevi najprej ni sporno, da je Komisija v okviru zadeve, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 7 navedena sodba Komisija/Avstrija (EU:C:2010:455), na podlagi člena 266 ES (postal člen 258 PDEU) pri Sodišču vložila tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti proti Republiki Avstriji.

45 Dalje, sporno ni niti, da je Sodišče v okviru sodnega postopka v zvezi s to zadevo Komisiji posredovalo prepise spornih vlog.

46 Nazadnje, Komisija ne prereka, da so prepisi spornih vlog v njeni lasti.

47 Iz tega sledi, da je, kot v bistvu trdi tožeča stranka ob podpori Kraljevine Švedske, Komisija v okviru izvajanja svojih pristojnosti za namene sodelovanja v sodnih postopkih prejela dokumente, ki jih je v smislu člena 3(b) Uredbe št. 1049/2001 pripravila država članica kot tretja stranka, in da so ti dokumenti v njeni lasti v smislu člena 2(3) navedene uredbe v povezavi z njenim členom 3(a).

48 Zato je treba ob upoštevanju točk od 40 do 43 zgoraj sporne vloge opredeliti kot dokumente institucij v smislu določb člena 2(3) Uredbe št. 1049/2001 v povezavi s členom 3(a) te uredbe.

49 Trditve Komisije ne omajejo te ugotovitve.

50 Prvič, Komisija navaja, da spornih vlog ni mogoče opredeliti kot dokumente v smislu določb člena 2(3) Uredbe št. 1049/2001 v povezavi s členom 3(a) te uredbe, ker niso bile naslovljene nanjo, ampak na Sodišče, in ker ji je slednje posredovalo zgolj prepise.

51 Vendar je treba po eni strani navesti, da se Uredba št. 1049/2001 na podlagi njenega člena 2(3) sicer uporablja zgolj za „dokumente institucij, to je za dokumente, ki jih institucije pripravijo ali prejmejo in so v njihovi lasti“, vendar ta določba uporabe navedene uredbe za dokumente, ki jih institucije „prejmejo“, nikakor ne pogojuje s tem, da so zadevne dokumente nanje naslovili in jim jih neposredno posredovali njihovi avtorji.

52 Zato – in ob upoštevanju cilja Uredbe št. 1049/2001, na katerega je opozorjeno zgoraj v točki 39, in sicer zagotoviti javnosti pravico do čim širšega dostopa do dokumentov institucij – je treba šteti, da zaradi tega, da spornih vlog Komisiji ni niti poslala niti neposredno posredovala zadevna država članica, ni mogoče izključiti njihove opredelitve kot dokumente Komisije v smislu člena 2(3) Uredbe št. 1049/2001. Še vedno namreč drži, da je Komisija sporne vloge prejela in da so v njeni lasti.

53 Po drugi strani je treba v zvezi s tem, da je Komisija prejela zgolj prepise spornih vlog in ne njihovih izvirnikov, ki so bili poslani Sodišču, opozoriti, da, kot je bilo navedeno že zgoraj v točkah 41 in 42, je pojem dokument v členu 3(a) Uredbe št. 1049/2001 opredeljen široko in da ta opredelitev temelji na obstoju shranjene vsebine.

54 V teh okoliščinah pa je treba ugotoviti, da na obstoj dokumenta v smislu člena 3(a) Uredbe št. 1049/2001 ne vpliva, da so bile sporne vloge Komisiji posredovane v obliki prepisov in ne v obliki izvirnikov.

55 Drugič, Komisija navaja, da, kot naj bi izhajalo iz uvodne izjave 2 Uredbe št. 1049/2001 in člena 3(a) Predloga uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL 2000, C 177 E, str. 70), je zakonodajalec nameraval v področje uporabe Uredbe št. 1049/2001 vključiti zgolj dokumente, ki se nanašajo na upravno dejavnost Komisije, ne pa tudi na njeno sodelovanje v sodnih postopkih. Po mnenju Komisije pa sporne vloge ne spadajo niti v njeno upravno dejavnost niti v njeno pristojnost.

56 Po eni strani je treba trditve Komisije, da ob upoštevanju namena zakonodajalca Unije na področje uporabe Uredbe št. 1049/2001 spadajo zgolj dokumenti, ki se nanašajo na njeno upravno dejavnost, glede na trenutno stanje pravil o pravici dostopa do dokumentov, kot izhajajo iz te uredbe, zavrniti.

57 Res je sicer, da, kot izhaja iz uvodne izjave 2 Uredbe št. 1049/2001, „[j]avnost omogoča državljanom, da tesneje sodelujejo v postopku odločanja, in zagotavlja, da je uprava deležna večje zakonitosti ter je učinkovitejša in bolj odgovorna državljanu v demokratičnem sistemu“, vendar, kot je razvidno iz sodne prakse, navedene zgoraj v točki 43, iz široke opredelitve pojma dokumenta, kot jo vsebuje člen 3(a) Uredbe št. 1049/2001, ter iz formulacije in samega obstoja izjeme v členu 4(2), druga alinea, te uredbe, ki se nanaša na varstvo sodnih postopkov, izhaja, da – v nasprotju s tem, kar trdi Komisija –

zakonodajalec Unije sodelovanja institucij v sodnih postopkih ni želel izključiti iz pravice državljanov do dostopa. To velja še toliko bolj, ker v tej uredbi ni določeno niti, da je sodelovanje institucij v sodnih postopkih izključeno iz njenega področja uporabe, niti, da je to področje uporabe omejeno zgolj na njihovo upravno dejavnost.

58 Poleg tega pojasnila iz predloga Uredbe, navedenega zgoraj v točki 55, v smislu, da so s pravico dostopa do dokumentov zajeti zgolj upravni dokumenti, nimajo vpliva na namen zakonodajalca, saj je v skladu s postopkom soodločanja iz člena 251 ES (postal člen 294 PDEU), na podlagi katerega je bila sprejeta Uredba št. 1049/2001 v skladu s členom 255 ES (ki je v bistvu nadomeščen s členom 15 PDEU), Komisija sicer pristojna dati pobudo, vendar uredbo po morebitni spremembi predloga Komisije sprejmeta Parlament in Svet. Omejitev področja uporabe pravice dostopa na zgolj upravne dokumente, ki jo je na začetku predlagala Komisija, pa v sprejeti različici člena 3(a) Uredbe št. 1049/2001 ni vsebovana.

59 Poleg tega je treba v zvezi s trditvami v tem okviru, da so sporne vloge dokumenti Sodišča ali dokumenti, ki jih je to posredovalo v okviru izvajanja sodne dejavnosti, zaradi česar se zanje ne uporabi pravica dostopa do dokumentov, navesti, da so te trditve v bistvu enake trditvam, ki bodo obravnavane v točkah od 67 do 112 v nadaljevanju in ki se nanašajo na vpliv člena 15(3), četrti pododstavek, PDEU na področje uporabe Uredbe št. 1049/2001 in na to, da so sporne vloge zaradi svoje posebne narave izključene iz področja uporabe navedene uredbe. Zato je treba glede tega napotiti na analizo v navedenih točkah.

60 Po drugi strani je treba, enako kot tožeča stranka in Kraljevina Švedska, ugotoviti, da Komisija tudi napačno trdi, da ji sporne vloge niso bile posredovane v okviru izvajanja njenih pristojnosti.

61 Kot namreč izhaja iz točk 44 in 45 zgoraj, so bile sporne vloge Komisiji posredovane v okviru postopka s tožbo za ugotovitev neizpolnitve obveznosti, ki jo je vložila v okviru izvajanja svojih pristojnosti na podlagi člena 226 ES (postal člen 258 PDEU). Tako jih je Komisija prejela v okviru izvajanja svojih pristojnosti.

62 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da so sporne vloge dokumenti institucij v smislu člena 2(3) Uredbe št. 1049/2001 v povezavi s členom 3(a) navedene uredbe. Zato z vidika določb te uredbe navedene vloge spadajo na njeno področje uporabe.

63 V teh okoliščinah je treba v skladu s točko 34 zgoraj na drugem mestu preučiti, ali člen 15(3), četrti pododstavek, PDEU vseeno preprečuje, da se za sporne vloge zaradi njihove posebne narave uporabi Uredba št. 1049/2001.

Vpliv člena 15(3), četrti pododstavek, PDEU na uporabo Uredbe št. 1049/2001

64 Tožeča stranka ob podpori Kraljevine Švedske v bistvu trdi, da ker iz sodne prakse izhaja, da na področje uporabe Uredbe št. 1049/2001 spadajo vloge Komisije, je treba vanj vključiti tudi vloge države članice, ki jih Sodišče posreduje Komisiji v okviru sodnega postopka. Poleg tega tožeča stranka po eni strani opozarja, da te utemeljitve ni mogoče ovreči niti s sklicevanjem na člen 15(3) PDEU, ki določa le minimalni standard dostopa do dokumentov institucij, niti s sklicevanjem na pravila, ki se uporabljajo za dokumente Sodišča, ker se zadnja ne uporabljajo za stranke postopka. Po drugi strani naj bi bila izjema v zvezi z varstvom sodnih postopkov, določena v členu 4(2), druga alinea, Uredbe št. 1049/2001, in tudi ta uredba kot celota brez učinka, če vloge, ki so v lasti Komisije, ne bi spadale na področje uporabe Uredbe.

65 Kraljevina Švedska po eni strani dodaja, da to, da so vloge, ki jih predložijo države članice, na Sodišču zajete s členom 15(3), četrti pododstavek, PDEU, ne vpliva na dejstvo, da se, ker so bile te vloge posredovane Komisiji, uporabi Uredba št. 1049/2001, saj tudi iz sodne prakse izhaja, da se navedena

uredba uporabi za vloge držav članic. Po drugi strani dodaja, da v nasprotju s tem, kar trdi Komisija, člen 15(3), četrti pododstavek, PDEU zaradi vključitve vlog držav članic v področje uporabe Uredbe št. 1049/2001 ni brez učinka, saj je varstvo sodnih postopkov po potrebi mogoče zagotoviti z zavrnitvijo dostopa na podlagi člena 4(2), druga alinea, Uredbe št. 1049/2001.

66 Komisija v bistvu odgovarja, da je treba vloge države članice drugače kakor njene vloge obravnavati kot dokumente Sodišča, ki spadajo v njegovo sodno dejavnost, tako da so ob upoštevanju člena 15(3), četrti pododstavek, PDEU te vloge izključene iz splošne pravice dostopa do dokumentov in se zanje uporabijo posebna pravila v zvezi z dostopom do sodnih dokumentov. Z vsako razlago, na podlagi katere bi bil dovoljen dostop do vlog držav članic, bi bil izgubljen pomen člena 15(3), četrti pododstavek, PDEU in posebnih pravil v zvezi dostopom do sodnih dokumentov.

67 Na prvem mestu je treba opozoriti, da je v skladu s sodno prakso iz upoštevnih določb Pogodb ter iz sistematike Uredbe št. 1049/2001 in ciljev predpisov Unije na tem področju razvidno, da je sodna dejavnost izključena s področja uporabe pravice dostopa do dokumentov, ki je določena s temi predpisi (zgoraj v točki 15 navedena sodba Švedska in drugi/API in Komisija, EU:C:2010:541, točka 79).

68 Po eni strani je namreč v zvezi z upoštevnimi določbami Pogodb iz besedila člena 15 PDEU, ki je razširil področje uporabe načela preglednosti in nadomestil člen 255 ES, na podlagi katerega je bila sprejeta Uredba št. 1049/2001, jasno razvidno, da na podlagi njegovega odstavka 3, četrti pododstavek, Sodišče upošteva obveznosti preglednosti, samo kadar izvaja upravne naloge (glej v tem smislu zgoraj v točki 15 navedeno sodbo Švedska in drugi/API in Komisija, EU:C:2010:541, točki 80 in 81). Iz tega je razvidno, da je to, da na podlagi člena 15(3), četrti pododstavek, PDEU Sodišča ni med institucijami, za katere v skladu s členom 15(3) PDEU veljajo navedene obveznosti, utemeljeno ravno z naravo sodne dejavnosti, ki jo v skladu s členom 19(1), prvi pododstavek, PEU mora izvajati (glej po analogiji zgoraj v točki 15 navedeno sodbo Švedska in drugi/API in Komisija, EU:C:2010:541, točka 82).

69 Po drugi strani to razlago potrjuje tudi sistematika Uredbe št. 1049/2001, katere pravna podlaga je sam člen 255 ES. Člen 1(a) te uredbe, ki določa njeno področje uporabe, namreč Sodišča s tem, da ga ne omenja, ne uvrsti med institucije, za katere veljajo obveznosti preglednosti, ki jih določa, medtem ko člen 4 te uredbe kot eno od izjem od pravice dostopa do dokumentov institucij določa ravno varstvo sodnih postopkov (zgoraj v točki 15 navedena sodba Švedska in drugi/API in Komisija, EU:C:2010:541, točka 83).

70 Na drugem mestu je treba opozoriti, da je v zvezi z vlogami Komisije Sodišče razsodilo, da imajo vloge, predložene sodiščem Unije v okviru sodnega postopka, povsem posebne značilnosti, saj so že po svoji naravi bolj del sodne dejavnosti teh sodišč kot pa del upravne dejavnosti Komisije, pri čemer zadnjenavedena dejavnost ne zahteva niti enakega obsega dostopa do dokumentov kot zakonodajna dejavnost institucije Unije (zgoraj v točki 15 navedena sodba Švedska in drugi/API in Komisija, EU:C:2010:541, točka 77).

71 V skladu s to sodno prakso so namreč te vloge pripravljene izključno za naveden sodni postopek in so njegov bistveni del. Tožeča stranka opredeli spor z začetnim procesnim aktom in stranke zlasti v okviru pisnega dela tega postopka – ker ustni del ni obvezen – sodišču Unije predložijo elemente, na podlagi katerih to izreče sodno odločitev (zgoraj v točki 15 navedena sodba Švedska in drugi/API in Komisija, EU:C:2010:541, točka 78).

72 Na tretjem mestu je treba ugotoviti, da imajo vloge, ki jih Sodišču predloži država članica v okviru tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti, ki jo proti njej vloži Komisija, tako kot vloge Komisije posebne značilnosti, ker so prav tako že po svoji naravi del sodne dejavnosti Sodišča.

73 Ker namreč država članica kot tožena stranka v svojih vlogah lahko, kot izhaja iz sodne prakse, zlasti navaja vse razloge, ki so ji na voljo, da si zagotovi obrambo (sodbi z dne 16. septembra 1999, Komisija/Španija, C-414/97, Recueil, EU:C:1999:417, točka 19, in z dne 15. februarja 2007,

Komisija/Nizozemska, C-34/04, ZOdl., EU:C:2007:95, točka 49), je treba šteti, da so z vlogami države članice kot tožene stranke, ki vsebujejo odgovore na očitke Komisije in omejujejo predmet spora, Sodišču predloženi elementi, na podlagi katerih to izreče sodno odločitev.

74 Na četrtem mestu, iz sodne prakse glede izjeme v zvezi z varstvom sodnih postopkov v smislu člena 4(2), druga alinea, Uredbe št. 1049/2001 jasno izhaja, da vloge Komisije spadajo na področje uporabe te uredbe, čeprav so, kot je bilo opozorjeno zgoraj v točki 70, del sodne dejavnosti sodišč Unije in se za to zadnjo dejavnost v skladu s členom 15(3), četrti pododstavek, PDEU ne uporablja pravica dostopa do dokumentov.

75 Najprej namreč iz te sodne prakse izhaja, da je treba izraz „sodni postopki“ razumeti tako, da varstvo javnega interesa nasprotuje razkritju vsebine dokumentov, pripravljenih samo za posamezen sodni postopek (glej sodbi z dne 6. julija 2006, Franchet in Byk/Komisija, T-391/03 in T-70/04, ZOdl., EU:T:2006:190, točki 88 in 89 in navedena sodna praksa, in z dne 3. oktobra 2012, Jurašinović/Svet, T-63/10, ZOdl., EU:T:2012:516, točka 66). S tem zadnjim izrazom niso zajeti zgolj vložene vloge in akti, interni dokumenti v zvezi z obravnavanjem tekoče zadeve, ampak tudi komunikacija v zvezi z zadevo med zadevnim generalnim direktoratom in pravno službo ali odvetniško pisarno (zgoraj navedeni sodbi Franchet in Byk/Komisija, EU:T:2006:190, točka 90, in Jurašinović/Svet, EU:T:2012:516, točka 67).

76 Dalje, na podlagi te opredelitve pojma „sodni postopki“ je Splošno sodišče razsodilo, da vloge, ki jih predloži Komisija pred sodiščem Unije, spadajo na področje uporabe izjeme v zvezi z varstvom sodnih postopkov, ki je določena v členu 4(2), druga alinea, Uredbe št. 1049/2001, ker se nanašajo na varovani interes (zgoraj v točki 41 navedena sodba API/Komisija, EU:T:2007:258, točka 60).

77 Nazadnje, Sodišče je priznalo obstoj splošne domneve, da bi razkritje vlog, ki jih je v okviru sodnega postopka predložila institucija, oslabilo varstvo tega postopka v smislu člena 4(2), druga alinea, Uredbe št. 1049/2001, dokler navedeni postopek poteka (zgoraj v točki 15 navedena sodba Švedska in drugi/API in Komisija, EU:C:2010:541, točka 94).

78 To, da so bile v teh sodbah vloge institucije vključene v področje uporabe izjeme v zvezi z varstvom sodnih postopkov, predpostavlja – kot pravilno navajata tožeča stranka in Kraljevina Švedska – da, kot poleg tega priznava Komisija, te vloge kljub svojim posebnim značilnostim, kot so povzete zgoraj v točkah 70 in 71, spadajo na področje uporabe Uredbe št. 1049/2001, pri čemer na to ugotovitev ne vpliva, da je na podlagi člena 15(3), četrti pododstavek, PDEU sodna dejavnost Sodišča izključena iz področja uporabe pravice dostopa do dokumentov.

79 Na podlagi zgoraj navedenega je mogoče sklepati, da vloge, ki jih predložijo institucije pred sodišči Unije, čeprav so del sodne dejavnosti teh sodišč, zaradi člena 15(3), četrti pododstavek, PDEU niso izključene iz pravice dostopa do dokumentov.

80 Po analogiji pa je treba ugotoviti, da se za vloge, ki jih – tako kot sporne vloge – predložijo države članice v okviru postopka zaradi neizpolnitve obveznosti, izključitev iz pravice dostopa do dokumentov, ki je za sodno dejavnost Sodišča določena s členom 15(3), četrti pododstavek, PDEU, nikakor ne uporabi bolj kot za vloge Komisije.

81 Namreč, poleg tega, da imajo vloge, ki jih za namene sodnega postopka pripravita bodisi Komisija bodisi država članica, enake posebne značilnosti, kot to izhaja iz točk 72 in 73 zgoraj, je treba navesti, da niti člen 15(3), četrti pododstavek, PDEU, niti to, da so te vloge pripravili različni avtorji, niti narava teh vlog ne zahtevajo, da je treba v zvezi z njihovo vključenostjo v področje uporabe pravice dostopa do dokumentov razlikovati med vlogami, ki izvirajo iz Komisije, in vlogami, ki izvirajo iz države članice. Zato poleg tega v nasprotju s tem, kar je trdila Komisija na obravnavi, člena 15(3), četrti pododstavek, PDEU ni mogoče razlagati tako, da v zvezi z dostopom do vlog, ki so pripravljene za namene sodnega

postopka, določa kakršno koli pravilo glede avtorja, na podlagi katerega bi bilo treba razlikovati med vlogami, ki jih pripravi institucija za namene sodnega postopka, in vlogami, ki jih predloži država članica v okviru sodnega dela postopka zaradi neizpolnitve obveznosti.

82 Treba pa je razlikovati med, prvič, izključenostjo sodne dejavnosti Sodišča iz pravice dostopa do dokumentov na podlagi člena 15(3), četrti pododstavek, PDEU, in drugič, vlogami, ki so bile pripravljene za namene tega postopka, za katere, čeprav so del navedene sodne dejavnosti, ne velja izključenost iz navedene določbe in se zanje, nasprotno, uporabi pravica dostopa do dokumentov.

83 Zato člen 15(3), četrti pododstavek, PDEU ne nasprotuje vključitvi spornih vlog v področje uporabe Uredbe št. 1049/2001, vendar samo če so izpolnjeni pogoji za uporabo zadnjenavedene uredbe in brez poseganja v morebitno uporabo katere od izjem iz člena 4 navedene uredbe in možnosti, ki je določena v odstavku 5 te določbe, na podlagi katere lahko zadevna država članica prosi zadevno institucijo, naj ne razkrije njenih vlog.

84 Trditve Komisije ne izpodbijejo te ugotovitve.

85 Na prvem mestu Komisija meni, da je treba razlikovati med njenimi vlogami in vlogami države članice. Zadnje, ki so naslovljene na Sodišče, naj bi bilo treba obravnavati kot dokumente Sodišča, ki spadajo v njegovo sodno dejavnost, tako da so v skladu s členom 15(3), četrti pododstavek, PDEU te vloge izključene iz pravice dostopa do dokumentov in se zanje uporabijo posebna pravila v zvezi z dostopom do sodnih dokumentov. To razlikovanje naj bi poleg tega izhajalo tudi iz sodne prakse. Najprej naj bi namreč Sodišče s tem, da se je v zgoraj v točki 15 navedeni sodbi Švedska in drugi/API in Komisija (EU:C:2010:541) izreklo zgolj o vlogah Komisije, ne da bi omenilo vloge države članice, želelo zadnje izključiti iz področja uporabe Uredbe št. 1049/2001. Dalje, preudarki iz točke 87 navedene sodbe, ki se nanašajo na enakost orožij, naj bi bili smiselni, samo če bi bile vloge Komisije in vloge držav članic obravnavane različno. Nazadnje, sodna praksa, v skladu s katero lahko stranka objavi svoje vloge, naj ne bi pomenila, da mora institucija odobriti dostop do vlog države članice, in bi bila odvečna, če bi morala Komisija razkriti tudi vloge države članice.

86 Glede tega je treba, prvič, navesti, da – v nasprotju z razlogovanjem Komisije – v zvezi z vplivom člena 15(3), četrti pododstavek, PDEU na pravico dostopa do dokumentov ni treba razlikovati med vlogami te institucije in vlogami države članice, kar v bistvu izhaja iz točke 81 zgoraj. Iz sodne prakse, ki je navedena zgoraj v točkah 70 in 71, pa nikakor ne izhaja, da je treba vloge Komisije, ker so del sodne dejavnosti sodišča, ki odloča o zadevi, obravnavati kot dokumente tega sodišča in jih zato pripisati njemu. Nasprotno, kot sicer priznava Komisija, njene vloge spadajo na področje uporabe Uredbe št. 1049/2001.

87 Vsekakor je treba dodati, da razlogovanje Komisije, kot je pojasnila na obravnavi v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča, temelji na predpostavki, da njene vloge in vloge države članice zaradi njihovega posredovanja Sodišču postanejo dokumenti tega sodišča, pri čemer je treba pojasniti, da po mnenju Komisije njene vloge hkrati ostajajo dokumenti te institucije in so tako dvojne narave. Vendar je treba ugotoviti, da Komisija tako sama priznava, da ta opredelitev njenih vlog kot dokumentov Sodišča – tudi če bi bila pravilna – nikakor ne preprečuje, da so te vloge vključene v področje uporabe pravice dostopa do dokumentov.

88 V teh okoliščinah razlikovanje Komisije med svojimi vlogami in vlogami države članice dejansko bolj kot na njihovem zatrjevanem statusu dokumentov Sodišča temelji na razliki glede njihovih avtorjev. V zvezi z zadnjenavedenim pa je dovolj, da se opozori, da, kot v bistvu izhaja iz točke 81 zgoraj, ta razlika ne more upravičiti razlikovanja pri obravnavanju vlog, ki jih pripravi Komisija, in vlog, ki izvirajo iz države članice.

89 Drugič, v nasprotju s tem, kar trdi Komisija, iz sodne prakse, ki jo navaja v zvezi z razlikovanjem med njenimi vlogami in vlogami držav članic, ne izhaja nikakršno takšno razlikovanje.

90 Najprej namreč, kot sicer opaža Komisija, Sodišče v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 15 navedena sodba Švedska in drugi/API in Komisija (EU:C:2010:541), ni odločalo o vprašanju dostopa do vlog držav članic, ki jih ima Komisija. Zato, ker je Sodišče odločilo zgolj o sporu, ki mu je bil predložen, iz te sodbe ni mogoče razbrati, da je dostop do dokumentov omejen zgolj na vloge, ki jih pripravi institucija Unije, ob izključenosti vlog držav članic.

91 Dalje, iz istega razloga je treba zavrniti trditev Komisije v zvezi s preudarki, ki jih je glede enakosti orožij podalo Sodišče, ker se Sodišče s tem, da je v točki 87 zgoraj v točki 15 navedene sodbe Švedska in drugi/API in Komisija (EU:C:2010:541) navedlo, da „bi obveznost razkritja dokumentov veljala le za institucijo, na katero je bila naslovljena prošnja za dostop do [njenih] dokumentov, in ne za vse stranke v postopku“, ni izreklo o položaju, v katerem bi Komisija odločala o prošnji za dostop do vlog države članice. Iz obrazložitve, katere del je točka 87 zgoraj v točki 15 navedene sodbe Švedska in drugi/API in Komisija (EU:C:2010:541), zlasti v povezavi navedene točke s točko 91 iste sodbe, namreč izhaja, da je Sodišče zgolj navedlo, da ker obveznost preglednosti v skladu s pravili na podlagi Uredbe št. 1049/2001 velja samo za zadevno institucijo, ne pa tudi za druge stranke v sodnem postopku, bi bila lahko enakost orožij oslabljena, če bi morala institucija odobriti dostop do svojih pisanj v zvezi s potekajočim sodnim postopkom.

92 Poleg tega je bil po eni strani ta preudarek iz točke 87 zgoraj v točki 15 navedene sodbe Švedska in drugi/API in Komisija (EU:C:2010:541) podan v okviru, ki je drugačen od okvira obravnavane zadeve. Podan je bil namreč pri presoji obsega izjeme v zvezi z varstvom sodnih postopkov, kot izhaja iz člena 4(2), druga alinea, Uredbe št. 1049/2001, glede prošnje za dostop do vlog Komisije, ki so se nanašale na potekajoče sodne postopke. V tem okviru je Sodišče v točki 86 navedene sodbe navedlo, da če bi morala biti vsebina vlog Komisije predmet javnega razpravljanja, bi kritike teh vlog ne glede na njihov dejanski pravni pomen lahko vplivale na stališče, ki ga brani institucija pred sodišči Unije, nato pa v točki 87 sodbe menilo, da bi tak položaj lahko izkrivil nujno uravnoteženost med strankami v sporu, če bi morala zgolj institucija razkriti svoje vloge v primeru prošnje za dostop do dokumentov. Nasprotno se obravnavana zadeva nanaša na prošnjo za dostop do vlog v zvezi s končanim postopkom, tako da preudarki glede enakosti orožij, kot so podani v točkah 86 in 87 zgoraj v točki 15 navedene sodbe Švedska in drugi/API in Komisija (EU:C:2010:541), v obravnavani zadevi niso upoštevni. Po drugi strani je treba glede poskusa Komisije, da bi s trditvijo, ki se nanaša na točko 87 navedene sodbe, utemeljila, da vsaka stranka sodnega postopka prosto razpolaga s svojimi vlogami, napotiti na presojo te trditve v točkah od 93 do 97 v nadaljevanju.

93 Nazadnje, v zvezi s trditvijo glede možnosti države članice, da razpolaga s svojimi vlogami, ki jih je pripravila za namene sodnega postopka, je treba opozoriti, da iz sodne prakse res izhaja, da nobeno pravilo ali določba ne dovoljuje ali prepoveduje strankam v postopku, da razkrijejo svoje vloge tretjim, in da lahko – razen v izjemnih primerih, v katerih bi razkritje dokumenta lahko ogrozilo učinkovito izvajanje sodne oblasti – načeloma prosto razkrijejo svoje vloge (sklep z dne 3. aprila 2000, Nemčija/Parlament in Svet, C-376/98, Recueil, EU:C:2000:181, točka 10, in zgoraj v točki 41 navedena sodba API/Komisija, EU:T:2007:258, točka 88).

94 Vendar sodna praksa iz točke 93 zgoraj ne nasprotuje vključitvi spornih vlog v področje uporabe pravice dostopa do dokumentov in zato v področje uporabe Uredbe št. 1049/2001.

95 Po eni strani je treba namreč navesti, da v sodni praksi iz točke 93 zgoraj niti Sodišče niti Splošno sodišče nista preučili področja uporabe pravice dostopa do dokumentov. Prav tako se nista izrekli glede obstoja in morebitnega obsega možnosti stranke, da nasprotuje razkritju svojih vlog od druge stranke postopka.

96 Poleg tega je treba vsekakor navesti, da se obravnavana zadeva nanaša na prošnjo za dostop do vlog v zvezi s sodnim postopkom, ki se je ob vložitvi navedene prošnje že končal. Nasprotno so se preudarki, ki so navedeni zgoraj v točki 93, nanašali na razkritje pisanj v zvezi s potekajočimi sodnimi postopki. Ne da bi se bilo treba izreči glede obsega možnosti vsake stranke, da prosto razpolaga

s svojimi vlogami, na podlagi katere bi lahko zadevna stranka nasprotovala kakršnemu koli razkritju vsebine svojih vlog, pa je treba navesti, da je vsekakor ta možnost, potem ko se sodni postopek konča, omejena. Po koncu sodnega postopka so namreč trditve v navedenih vlogah že javne, vsaj v obliki povzetka, ker se je o njihovi vsebini morda razpravljalo na javni obravnavi in je bila ta glede na okoliščine primera tudi povzeta v sodbi, s katero se je končal postopek (glej v tem smislu zgoraj v točki 41 navedeno sodbo API/Komisija, EU:T:2007:258, točka 106). Poleg tega je lahko vsebina vlog katere od držav članic izražena v vlogah, ki jih pripravi katera od institucij Unije za namene istega postopka, bodisi v obliki povzetka bodisi prek trditev, ki jih navede institucija kot odgovor. Zato njeno morebitno razkrije svojih vlog glede na okoliščine primera daje nek dostop do vsebine vlog zadevne države članice.

97 Po drugi strani je treba v zvezi z vlogami, ki jih pripravi država članica, na katere se nanaša obravnavana zadeva, opozoriti, da člen 4(5) Uredbe št. 1049/2001 določa, da lahko država članica institucijo prosi, naj ne razkrije dokumenta, ki izvira iz te države članice, brez njenega predhodnega soglasja. V skladu s sodno prakso ta določba državam članicam tako daje možnost, da sodelujejo pri odločitvi, ki jo mora sprejeti institucija, in v ta namen uvaja postopek odločanja za ugotovitev, ali vsebinske izjeme iz odstavkov od 1 do 3 člena 4 nasprotujejo dovolitvi dostopa do zadevnega dokumenta (zgoraj v točki 40 navedena sodba Nemčija/Komisija, ZOdl., EU:T:2012:75, točka 31; glej v tem smislu tudi zgoraj v točki 39 navedeno sodbo Švedska/Komisija, EU:C:2007:802, točke 76, 81, 83 in 93). Sicer je res, da ta določba zadevni državi članici ne podeljuje pravice splošnega in nepogojnega veta, da bi diskrecijsko nasprotovala razkritju dokumentov, ki izvirajo iz nje in ki jih imajo institucije (zgoraj v točki 39 navedena sodba Švedska/Komisija, EU:C:2007:802, točka 75), vendar ji omogoča, da sodeluje pri odločanju o dovolitvi dostopa do upoštevnega dokumenta, tudi kadar gre za vloge, ki so bile pripravljene za namene sodnega postopka.

98 Na drugem mestu Komisija trdi, da bi člen 15(3), četrti pododstavek, PDEU in posebna pravila o dostopu do sodnih dokumentov izgubila ves pomen in bi šlo za njihov obid, če bi bilo treba dopustiti dostop do vlog, ki jih je za namene sodnega postopka pripravila država članica. Tako naj bi bilo namreč mogoče od Komisije sistematično zahtevati dostop do prepisov vseh dokumentov, ki bi ji bili posredovani v okviru katerega koli sodnega postopka, tudi če dostopa do teh dokumentov ne bi moglo odobriti sodišče. Poleg tega, da naj bi šlo za obid posebnih pravil, naj bi bil tudi sam obstoj pravice dostopa do vlog drugih strank v vsakem primeru odvisen od tega, ali je Komisija sodelovala v sodnem postopku, kar naj bi bilo v nasprotju z osnovnim sistemom, na katerem temeljijo te določbe.

99 Najprej, trditev Komisije, ki se nanaša na obid posebnih pravil o dostopu do dokumentov v zvezi s sodnimi postopki, je treba zavrniti.

100 Glede tega je treba po eni strani opozoriti, da je bilo v zvezi z vlogami Komisije res razsojeno, da z razkritjem navedenih vlog med trajanjem postopka ne bi bile upoštevane posebnosti te kategorije dokumentov in bi bil bistveni del sodnega postopka podrejen načelu preglednosti, s čimer bi bil v veliki meri odvzet polni učinek temu, da Sodišče v skladu s členom 15(3), četrti pododstavek, PDEU ni uvrščeno med institucije, za katere velja načelo preglednosti (glej v tem smislu zgoraj v točki 15 navedeno sodbo Švedska in drugi/API in Komisija, EU:C:2010:541, točka 95). Razsojeno je bilo tudi, da niti v Statutu Sodišča niti v poslovnikih sodišč Unije ni določena pravica dostopa tretjih strank do vlog, ki so bile predložene sodišču v okviru sodnih postopkov (zgoraj v točki 15 navedena sodba Švedska in drugi/API in Komisija, EU:C:2010:541, točka 99).

101 Vendar iz te sodne prakse izhaja, da preudarki, navedeni zgoraj v točki 100, ne povzročijo, da se določbe Uredbe št. 1049/2001 ne uporabijo za prošnjo za dostop do vlog v zvezi s sodnimi postopki.

102 Preudarki iz točke 100 zgoraj so bili namreč upoštevani pri razlagi izjeme v zvezi z varstvom sodnih postopkov, kot je določena v členu 4(2), druga alinea, Uredbe št. 1049/2001 (glej v tem smislu zgoraj v točki 15 navedeno sodbo Švedska in drugi/API in Komisija, EU:C:2010:541, točke 94, 95, 99,

100 in 102), kar nujno pomeni, da nikakor ne preprečujejo uporabe navedene uredbe. V nasprotju s tem, kar trdi Komisija, pa je treba navesti, da ob upoštevanju točk 72, 73 in 81 zgoraj ti isti preudarki veljajo v okviru prošnje za dostop do vlog države članice.

103 Po drugi strani je treba opozoriti, da je sicer namen Uredbe št. 1049/2001 javnosti zagotoviti pravico do čim širšega dostopa do dokumentov institucij, vendar za to pravico – ob upoštevanju ureditve izjem iz člena 4 navedene uredbe – veljajo nekatere omejitve na podlagi javnega ali zasebnega interesa (sodbi z dne 28. junija 2012, Komisija/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, ZOdl., EU:C:2012:393, točka 111, in Komisija/Agrofert Holding, C-477/10 P, ZOdl., EU:C:2012:394, točka 53). Poleg tega je iz člena 15(3), četrti pododstavek, PDEU in Uredbe št. 1049/2001 razvidno, da imajo omejitve uporabe načela preglednosti pri sodni dejavnosti enak cilj, in sicer zagotoviti, da se pravica dostopa do dokumentov institucij izvaja brez poseganja v varstvo sodnih postopkov (glej v tem smislu zgoraj v točki 15 navedeno sodbo Švedska in drugi/API in Komisija, EU:C:2010:541, točka 84).

104 Tako je v nasprotju s tem, kar trdi Komisija, varstvo sodnih postopkov glede na okoliščine primera mogoče zagotoviti z uporabo izjeme iz člena 4(2), druga alinea, Uredbe št. 1049/2001, pri čemer je treba pojasniti, da je v skladu s sodno prakso pri razlagi izjeme v zvezi z varstvom sodnih postopkov mogoče upoštevati, da v posebnih pravilih o sodiščih Unije ni določena pravica dostopa tretjih strank do vlog, predloženih tem sodiščem v okviru sodnih postopkov (glej v tem smislu zgoraj v točki 15 navedeno sodbo Švedska in drugi/API in Komisija, EU:C:2010:541, točka 100).

105 Zato vključitev spornih vlog v področje uporabe Uredbe št. 1049/2001 ne posega v cilj posebnih pravil o dostopu do dokumentov v zvezi s sodnimi postopki.

106 Ta ugotovitev je poleg tega potrjena s tem, da je Sodišče ob uporabi Kodeksa ravnanja v zvezi z dostopom javnosti do dokumentov Sveta in Komisije (UL 1993, L 340, str. 41) že razsodilo, da iz pravice vsakogar do poštene obravnave pred neodvisnim sodiščem ni mogoče izpeljati, da je sodišče, ki mu je predložen spor v odločanje, edino pristojno, da podeli dostop do listin zadevnega sodnega postopka, še posebej, ker ta kodeks in sodno varstvo na ravni Unije glede aktov Komisije, ki omogočajo dostop do dokumentov, ki jih ima, dovolj upoštevata nevarnost, da se ogrozi neodvisnost sodišča (sodba z dne 11. januarja 2000, Nizozemska in van der Wal/Komisija, C-174/98 P in C-189/98 P, Recueil, EU:C:2000:1, točki 17 in 19). Tako v primeru, da v ta namen niso predvidene posebne določbe, torej ni mogoče sprejeti, da bi se lahko področje uporabe Uredbe št. 1049/2001 omejilo iz razloga, da določbe Statuta Sodišča in poslovnikov sodišč Unije ne urejajo dostopa tretjih strank do dokumentov (zgoraj v točki 41 navedena sodba API/Komisija, EU:T:2007:258, točka 89; glej v tem smislu po analogiji tudi sodbo z dne 7. decembra 1999, Interporc/Komisija, T-92/98, Recueil, EU:T:1999:308, točke 37, 44 in 46).

107 Dalje, v delu, v katerem Komisija trdi, da bi ta vključitev povzročila, da bi bilo ugodeno prošnjam za dostop do vseh dokumentov, ki jih Komisiji posredujejo sodišča Unije, med katerimi bi bili poleg vlog vseh strank tudi zapisniki obravnav, je treba navesti, da ugotovitev iz točke 83 zgoraj, da vloge države članice, ki so bile posredovane instituciji v okviru sodnega postopka, niso samodejno izključene iz področje uporabe Uredbe št. 1049/2001, nikakor ne prejudicira odgovora na drugačno vprašanje, in sicer, ali so s področjem uporabe navedene uredbe zajeti tudi akti, ki jih pripravi samo sodišče in jih posreduje instituciji v okviru sodnega postopka. Ker pa je predmet obravnavanega spora omejen na presojo – z vidika edinega tožbenega razloga, ki ga navaja tožeča stranka – zakonitosti tega, da ji je Komisija zavrnila dostop do spornih vlog, se Splošnemu sodišču v obravnavani zadevi ni treba izreči o vprašanju, ali se Uredba št. 1049/2001 uporabi tudi za druge dokumente, ki so posredovani instituciji v okviru sodnega postopka, kot so med drugim zapisniki obravnav. V skladu s sodno prakso namreč sodišče Unije ne sme odločati *ultra petita* (sodbi z dne 14. decembra 1962, Meroni/Haute Autorité, 46/59 in 47/59, Recueil, EU:C:1962:44, in z dne 28. junija 1972, Jamet/Komisija, 37/71, Recueil, EU:C:1972:57, točka 12).

108 Poleg tega je treba v zvezi s trditvijo Komisije, da bi vključitev vlog drugih strank sodnega postopka v področje uporabe Uredbe št. 1049/2001 povzročila, da bi se odprl dostop do vseh dokumentov vseh strank v postopkih in da bi bil sam obstoj take pravice dostopa odvisen od njene udeležbe v zadevnem postopku, opozoriti, da v skladu s sodno prakso, ki je navedena zgoraj v točki 106, v primeru, da v ta namen niso predvidene posebne določbe, področje uporabe Uredbe št. 1049/2001 ni omejeno, ker določbe Statuta Sodišča in poslovnikov sodišč Unije ne urejajo dostopa tretjih strank do dokumentov. V teh okoliščinah in brez poseganja – v skladu s preudarki iz točke 107 zgoraj – v vprašanje, ki se razlikuje od tega v obravnavani zadevi, glede vključitve vseh vlog, ki jih pripravi katera koli stranka v katerem koli sodnem postopku, v področje uporabe pravice dostopa do dokumentov, je treba šteti, da to, da je morebitni dostop do teh vlog v primeru vložitve prošnje pri instituciji odvisen od udeležbe slednje v zadevnem sodnem postopku, ne more omejiti področja uporabe Uredbe št. 1049/2001. Ta odvisnost bi bila namreč zgolj posledica neobstoja posebnih določb, s katerimi bi bil pred sodišči Unije urejen dostop tretjih strank do vlog, ki so pripravljene za namene sodnih postopkov.

109 Nazadnje, v zvezi s poskusom zatrjevanja Komisije, da bi morale biti prošnje za dostop do vlog držav članic naslovljene na Sodišče ali na državo članico, ki je avtor navedenih vlog, je treba po eni strani v zvezi z morebitno obveznostjo naslovitve prošnje za dostop do spornih vlog na Sodišče opozoriti, da v skladu s sodno prakso, ki je navedena zgoraj v točki 106, iz pravice vsakogar do poštene obravnave pred neodvisnim sodiščem ni mogoče izpeljati, da je sodišče, ki mu je predložen spor v odločanje, edino pooblaščeno, da podeli dostop do listin zadevnega sodnega postopka. V skladu z določbami Uredbe št. 1049/2001 je mogoče na Komisijo nasloviti prošnjo za dostop glede dokumentov, ki jih ima, če so izpolnjeni pogoji za uporabo navedene uredbe.

110 Po drugi strani je treba v zvezi z morebitno obveznostjo naslovitve prošnje na državo članico, ki je avtor spornih vlog, navesti, da je zakonodajalec Unije s sprejetjem Uredbe št. 1049/2001 odpravil pravilo avtorja, v skladu s katerim je bilo treba, če je bil avtor dokumenta, ki ga je imela institucija, tretja stranka, prošnjo za dostop do dokumenta nasloviti neposredno na avtorja tega dokumenta (zgoraj v točki 39 navedena sodba Švedska/Komisija, EU:C:2007:802, točka 56, in Nemčija/Komisija, EU:T:2012:75, točka 28), čemur Komisija niti ne oporeka.

111 Poleg tega v nasprotju s tem, kar je navedla Komisija na obravnavi, ta obveznost naslovitve prošnje za dostop na državo članico, ki je avtor spornih vlog, ne more izhajati niti iz člena 15(3), četrti pododstavek, PDEU, ki ga, kot je razvidno iz preudarkov iz točke 81 zgoraj, ni mogoče razlagati tako, da je bilo z njim v zvezi z dostopom do vlog, ki so bile pripravljene za namene sodnih postopkov, ponovno uvedeno pravilo avtorja. Poleg tega, da ta določba ne vsebuje nobenega posebnega pravila v zvezi s tem, je namreč iz navedenih preudarkov iz točke 81 zgoraj razvidno, da niti navedena določba niti narava zadevnih vlog ne zahtevajo, da je treba v zvezi z njihovo vključitvijo v področje uporabe pravice dostopa do dokumentov razlikovati med vlogami, ki izvirajo iz Komisije, in vlogami, ki izvirajo iz države članice.

112 Glede na zgornje preudarke je treba ugotoviti, da v nasprotju s trditvami Komisije in ne da bi bilo treba preučiti druge trditve, ki jih glede tega navaja tožeča stranka, sporne vloge niso dokumenti Sodišča, ki bi bili iz tega razloga ob upoštevanju določb člena 15(3), četrti pododstavek, PDEU izključeni iz področja uporabe pravice dostopa do dokumentov in zato iz področja uporabe Uredbe št. 1049/2001.

113 Ob upoštevanju vseh zgornjih preudarkov in zlasti ugotovitev iz točk 48 in 83 zgoraj je treba ugotoviti, da je Komisija s tem, da je v odločbi z dne 3. aprila 2012 menila, da sporne vloge ne spadajo na področje uporabe Uredbe št. 1049/2001, kršila člen 2(3) te uredbe.

114 Zato je treba sprejeti edini tožbeni razlog in ugoditi predlogu za razglasitev ničnosti odločbe z dne 3. aprila 2012 v delu, v katerem je bil tožeči stranki zavrnjen dostop do spornih vlog.

Stroški

115 Na prvem mestu, glede stroškov, ki sta jih priglasili tožeča stranka in Komisija, člen 87(2) Poslovnika določa, da se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Vendar lahko v skladu s členom 87(3) Poslovnika Splošno sodišče v izjemnih okoliščinah odloči, da se stroški delijo ali da vsaka stranka nosi svoje stroške. Poleg tega v skladu s členom 87(6) Poslovnika Splošno sodišče v primeru, če se postopek ustavi, o stroških odloči po lastni presoji.

116 V obravnavani zadevi je, kot je Splošno sodišče ugotovilo zgoraj, sicer tožba v delu, v katerem je bila predlagana razglasitev ničnosti odločbe z dne 16. marca 2012, postala brezpredmetna, a ji je bilo v delu, v katerem je bila predlagana razglasitev delne ničnosti odločbe z dne 3. aprila 2012, ugodeno.

117 Vendar je Komisija na obravnavi predlagala, naj se v primeru razglasitve delne ničnosti odločbe z dne 3. aprila 2012 tožeči stranki naloži, naj zaradi izjemnih okoliščin nosi svoje stroške. Ta predlog je obrazložen s tem, da so bili na spletnem mestu tožeče stranke objavljeni odgovor na tožbo, replika, intervencijska vloga Kraljevine Švedske in izmenjava pisanj med Komisijo in tožečo stranko v zvezi s to objavo. Po mnenju Komisije je tožeča stranka z objavo navedenih dokumentov v zvezi s potekajočim sodnim postopkom kršila načeli enakosti orožij in učinkovitega izvajanja sodne oblasti.

118 Glede tega je treba opozoriti, da na podlagi pravil o obravnavanju zadev pred Splošnim sodiščem stranke uživajo varstvo pred neustrezno uporabo procesnih aktov (sodba z dne 17. junija 1998, Svenska Journalistförbundet/Svet, T-174/95, Recueil, EU:T:1998:127, točka 135). Tako v skladu s členom 5(8) Navodil sodnemu tajniku Splošnega sodišča nobena tretja oseba zasebnega ali javnega prava nima dostopa do spisa zadeve ali procesnih aktov brez izrecnega dovoljenja predsednika Splošnega sodišča oziroma, če postopek še poteka, predsednika sestave, ki odloča v zadevi, po opredelitvi strank, pri čemer je treba pojasniti, da se to dovoljenje izda le na podlagi pisnega predloga, ki mora vsebovati podrobno utemeljitev upravičenega interesa za vpogled v spis.

119 V tej določbi je izraženo splošno načelo učinkovitega izvajanja sodne oblasti, v skladu s katerim imajo stranke pravico, da branijo svoje interese neodvisno od vsakršnih zunanjih vplivov, zlasti javnosti (zgoraj v točki 118 navedena sodba Svenska Journalistförbundet/Svet, EU:T:1998:127, točka 136). Iz tega sledi, da lahko stranka, ki ji je omogočen dostop do procesnih aktov drugih strank, to pravico uporabi le za svojo obrambo in ne za uresničitev kakršnega koli drugega cilja, kot je spodbuditi kritiko javnosti glede argumentov drugih strank v postopku (zgoraj v točki 118 navedena sodba Svenska Journalistförbundet/Svet, EU:T:1998:127, točka 137).

120 V skladu s sodno prakso vsako ravnanje, ki je v nasprotju s tem načelom, pomeni zlorabo pravice, ki jo je mogoče upoštevati pri razdelitvi stroškov na podlagi izjemnih okoliščin v skladu s členom 87(3) Poslovnika (glej v tem smislu zgoraj v točki 118 navedeno sodbo Svenska Journalistförbundet/Svet, EU:T:1998:127, točki 139 in 140).

121 V obravnavani zadevi ni sporno, da je tožeča stranka objavila nekatera pisanja v zvezi z obravnavano zadevo, med katerimi je poleg njene replike tudi odgovor Komisije na tožbo, in izmenjavo dopisov med strankama v zvezi s to objavo, in sicer dopis Komisije, s katerim je ta od nje zahtevala, naj s svojega spletnega mesta umakne obe zgoraj navedeni vlogi, in svoj odgovor na ta dopis. Poleg tega Komisija trdi, da je tožeča stranka objavila tudi intervencijsko vlogo Kraljevine Švedske, čemur tožeča stranka ni oporekala.

122 Prav tako ni sporno, da je tožeča stranka tem objavam dodala nekatere komentarje. Tako je objavi odgovora na tožbo in replike dodan kratek zapis, da Komisija tožeči stranki še vedno odreka dostop do spornih vlog. Tožeča stranka naj bi v repliki „razgalila“ razlogovanje Komisije v zvezi s tem. Objava izmenjave dopisov iz točke 121 zgoraj je bila zajeta v zapisu tožeče stranke z naslovom „Komisija želi preprečiti, da bi bile na spletu objavljene vloge v zvezi s hrambo podatkov“. V tem zapisu, katerega slog je relativno kritičen, je med drugim mogoče prebrati, da je to, da je Komisija tožeči stranki

zavrnila dostop do spornih vlog, v „očitnem nasprotju“ s sodno prakso Sodišča in da Komisija nasprotuje objavi svojih „neuspešnih poskusov varovanja skrivnosti“. K tema zapisoma so lahko spletni uporabniki objavljali komentarje, tako da je bilo v okviru objave drugega od navedenih zapisov podanih nekaj komentarjev, ki so bili zelo kritični do Komisije.

123 Ugotoviti pa je treba, da to, da je tožeča stranka na spletu objavila odgovor Komisije na tožbo in izmenjavo dopisov v zvezi s to objavo, pomeni v smislu sodne prakse iz točke 118 zgoraj neustrezno uporabo procesnih aktov, ki so bili tožeči stranki posredovani v okviru tega postopka.

124 Tožeča stranka je namreč s to objavo svojo pravico dostopa do pisanj Komisije v zvezi s tem postopkom uporabila v drugačne namene kot zgolj za obrambo svojega zahtevka v okviru tega postopka in je tako posegla v pravico Komisije do obrambe njenih interesov neodvisno od vsakršnih zunanjih vplivov. To velja še toliko bolj, ker, kot je razvidno zgoraj iz točke 122, je bila s to objavo spletnim uporabnikom dana možnost, da objavljajo komentarje, in je bilo objavljenih nekaj komentarjev, ki so bili kritični do Komisije.

125 Poleg tega je tožeča stranka po prejetem dopisu Komisije, v katerem je bil zahtevan umik vlog s spletnega mesta tožeče stranke, te dokumente ohranila na svojem spletnem mestu.

126 Zato je treba ob upoštevanju sodne prakse iz točke 120 zgoraj ugotoviti, da objava pisanj Komisije na spletu, ki je v nasprotju z načeli, na kateri je opozorjeno zgoraj v točkah 118 in 119, pomeni zlorabo pravice, ki jo je mogoče upoštevati pri razdelitvi stroškov na podlagi izjemnih okoliščin v skladu s členom 87(3) Poslovnika.

127 Glede na navedeno je treba na podlagi pravične presoje okoliščin obravnavane zadeve skleniti, da Komisija poleg svojih stroškov plača polovico stroškov, ki jih je priglasila tožeča stranka.

128 Na drugem mestu, v zvezi s stroški intervenientk člen 87(4), prvi pododstavek, Poslovnika določa, da države članice, ki se kot intervenienti udeležijo postopka, nosijo svoje stroške. Zato Republika Finska in Kraljevina Švedska nosita svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat)

razsodilo:

1. **Odločba Evropske komisije z dne 3. aprila 2012, s katero je bil Patricku Breyerju zavrnjen popoln dostop do dokumentov v zvezi s prenosom Direktive 2006/24/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o hrambi podatkov, pridobljenih ali obdelanih v zvezi z zagotavljanjem javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev ali javnih komunikacijskih omrežij, in spremembi Direktive 2002/58/ES s strani Republike Avstrije ter do dokumentov v zvezi z zadevo, v kateri je bila izdana sodba z dne 29. julija 2010, Komisija/Avstrija (C-189/09, EU:C:2010:455), se razglasi za nično v delu, v katerem je bil z njo zavrnjen dostop do vlog, ki jih je predložila Republika Avstrija v okviru navedene zadeve.**

2. **Postopek s predlogom za razglasitev ničnosti odločbe Komisije z dne 16. marca 2012, s katero je bila zavrnjena prošnja P. Breyerja za dostop do njenega pravnega mnenja v zvezi z Direktivo 2006/24, se ustavi.**

3. **Komisija poleg svojih stroškov nosi polovico stroškov, ki jih je priglasil P. Breyer.**

4. **Republika Finska in Kraljevina Švedska nosita svoje stroške.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 27. februarja 2015.

Podpisi